

והשתחררו בעיני הציבור כטיפוס מופקפק. כך הובטח כי לא יתוכב במטה אדם חשוך, וכי לא יאמינו לעדותו גם אם ישנה אותה.

דחיקא ברגע שחמם על ההצהרה, חרץ שטיינברג את דינו וסתם את הגולל על 20 שנות שרות במשטרה. הוא נפל לפח האכזרי שהוטמן לו.

★ ★ ★

מגע עם פרוצה

שעה שהוציאו אותו מן הבנין למקום מעצרו, דרש שטיינברג לראות את המפקח הכללי. הוא הציג לו שאלה פשוטה: "למה עצרת אותי?"

רק אז הוברר לשטיינברג שבעילה למעצרו משמשת עדות מסוימת, עליה לא שמע מעולם — עדותו של הסמל העצור שיטריה, שהושלמה בינתיים, היתה מוכנה ומגיבשת והופעלה ברגע זה. אולם באותו רגע גם התבהר הענין כולו בראשו. הוא האשים את המפקח הכללי במפורש שיש קשר בין המעצר לבין הודעתו של רמ"ח נוביק, לפני כמה ימים, שהוא "מדבר יותר מדי" על עמוס בן-גוריון.

אישר סהר: "אתה באמת דיברת יותר מדי על עמוס בן-גוריון, אבל לא זו הסיבה למעצרך!"

במשך ארבעה ימים הוחזק שטיינברג בבידוד, תחת משמר, בחדר מבודד של תחנת המשטרה בכפר-סבא. לאשתו נמסר שנסע לעכו, לתפקיד מיוחד. לא ניתן לאיש לגשת אליו, לא ניתן לו להתקשר עם עורך-דין. בקשתו כי יינתן לו להשתתף, תחת משמר, בחגיגת הסיום של שנת הלימודים של בנו, נדחתה נמרצות.

החקירה לא הצטמצמה בטענות הסמל שיטריה. החוקר, סמ"מ זינגר, האשים אותו שניהל תעמולת-בחירות לטובת הצינונים-הכלליים בין הערבים. הוא האשימו שנפיש עם עורך-הדין אריה מרינסקי, ממשרד תמ"ר, בבית-קפה ומסר לו כי עמוס ביטל דו"ח על עבירות-תנועה של ד"ר נחום זוב בוגר, תמורת טיפול בבנו. לשני הדברים לא היה יסוד.

רק אחר-כך באו האשמות פליליות ממש: שטיינברג ביקר יחד עם הסמל מנשה ברידין בבית-מרחץ תורכי ועישן שם האשיש; שקיבל שעוידת מבעל בית-בושת ידוע בתל-אביב; שאדם מסויים אסף בשבילו כספים בין בעלי מועדוני-הקלפים; שקיבל שולחן במתנה מגנב ושגנב אחר בנה לו שובר-יונים; שעזר לערבי לקבל רשיון מן המימשל הצבאי ולעבור ליפו שלא כחוק, ועוד כמה פנינים מסוג זה. כן התעניין זינגר אם אמנם בא במגע מיני עם פרוצה מסוימת.

★ ★ ★

האשיש בבית-מרחץ

פיינברג הכחיש את כל האשמות באירועי עוקצנות. כמה מן האשמות היו כל כך מגוחכות, ששוב לא נשמע מהן יותר. למשל: בית-המרחץ התורכי ברחוב סינס נמצא תחת השגחת הפועל-המזרחי, ועל לקוחותיו הקבועים נמנים השחקן אהרון מסקי, סוחר-הטנדרים שיקה ירקוני, שופט-השלום בן-חנן. "איש מאתנו," טען שטיינברג, "לא עישן האשיש."

החוקרים הובאו לתנות, בה נקנה השולחן שניתן כביכול על-ידי גנב, ומצאו את המכירה רשימה בספרים בשמו של שטיינברג. הטענה כאילו גנב כספים ממועדוני-הקלפים, אשר לכל אחד מהם יש כ-14 בעלים, נראתה מגוחכת לאור העובדה שכ-150 איש היו צריכים להיות שותפים לקשר כזה. קשה היה לדרוש מקצין-משטרה מנוסה לעשות שטות כזאת. התשובות לשאר האשמות היו דומות (ראה המכתב לראש-המשלה להלן).

החוקר זינגר לא התיחס בריצנות רבה לשאר האשמות, שהוזמו עוד לפני שנגבתה עדותו של שטיינברג עצמו. נאנח זינגר: "אבל זה לא ישנה כלום. גורלך נחרץ. לא ישאירו אותך במשטרה!" זינגר ידע על מה הוא מדבר: באיתה שעה עצמה כבר סיננה צמרת המשטרה לעתונות ידיעות על מאסרו של שטיינברג ושני סמליו, תוך רמזים שקופים שיש לשטיינברג קשרים עם ערבים מעבר לגבול, העוסקים בהברחות. תוכן עדותו של שיטריה הועבר בדרכים עקלקלות למערכת הנוגס הזה, ופורסם."

★ ★ ★

מכת המוות

יום ה'26 ביוני פוטר הקצין שטיינברג במכתב רשמי של שר-המשטרה, ללא מתן שום נימוק, לפי חוק בריטי ישן (שגונה בשעתו על-ידי נשיא בית המשפט העליון של ישראל), לפי חוק זה, אין כל אפשרות של עירעור, וגם אי-אפשר לפנות לבית-הדין הגבוה לצדק, שאין לו סמכות להתערב בשיקול דעתו של השר.

יחזקאל סהר לא הסתפק בכך, כשם שלא הסתפק בשליחות שוטריו לדירתו של שטיינברג, בשעה שזה ישב במשצור, לשם עריכת חיפוש אכזרי לעיני אשתו, שבאותו רגע לא ידעה כלל שקרה משהו לבעלה. הוא החליט להנחית את מכת-המוות על ראש קרבנו: קול ישראל וכל עתוני המדינה פירסמו את הודעתו הרשמית, המאשימה את שטיינברג בעבירה פלילית, בהתרוועות שלא לצורך עם עבריינים. לגבי אדם שהתרוועעות זו היתה חלק חשוב מתפקידו הרשמי, היתה זאת האשמה ודוגיית.

ברגע הראשון היה שטיינברג מהומם, לא ידע מה לעשות. בדרכים שקטות ביקש להשיג בירור חדש וריביליטציה. אישי-ציבור שפנו לסהר בענין זה הושבו ריקם. רק אז החליט שטיינברג, כמקובל בעלי-כורחו, לתבוע את עלבונו בפומבי. הוא שיגר מכתב לראש-המשלה, ביקש את התערבות האישית של האדם העומד לא רק בראש השלטון, אלא גם בראש משפחת בן-גוריון.

תשובתו של ראש-המשלה היתה לעג לרש. הוא הציע לשטיינברג לפנות לבית-הדין הגבוה לצדק — בו היה, כמובן, יועצה המשפטי של ממשלת ישראל קם וטוען (בצדק) שאין לבית-המשפט סמכות להתערב בענין כזה. יחזקאל סהר תרם אף הוא את תרומתו לויכוח, בהאשימו בפירוש את שטיינברג שבא במגע מיני עם פרוצה ושקיבל שלמוגים בצורת שעוידת מבעל בית-בושת. ליתר זהירות הוסיף סהר באותה הודעה עצמה, שאין לו הוכחה לכך.

רבבות קוראים קראו את המכתב הזה בעתונות. ביניהם היו אשתו של שטיינברג עצמו, אשה בלוגית נאה, הנשואה לו זה 14 שנה, ושלושת ילדיו. הבן הבכור, שלא יכול היה להמשיך בלימודיו באחירה המורעלת שנוצרה מסכיבו בכיתה, בה קראו לו "בן של גנב", עבר למוד בקיבוץ.

נקמתם של סהר ושות', על מעשה שלא נעשה כלל, התגשמה במלוא אכזריותה. שטיינברג נשאר מנותק ומבודד, ללא כל יכולת להגיש אפילו משפט להוצאת דיבה (מאחר שהאשמות נגדו הועלו במיסקר רשמי המחוסן בפני תביעה משפטית).

תקחתו היחידה, השבוע, היתה כי השלטונות יאלצו להעמידו לדין על הוצאת דיבה במכתבו לראש-המשלה, או על כל אחת מן האשמות שהועלו על-ידי סהר. במשפטים

מכיוון שהחומר בא ממקור משטרתי מוסמך, והחקירה של העולם הזה העלתה שהסמל שיטריה אמנם העיד את הדברים, לא נתעורר פיקוס לגבי הצורך לפרסמו. רק אחרי שטיינברג ושני הסמלים שוחררו ממעצרו ואפשר היה לעמוד מתרוב על כל הפרשה בדרכים שונות, הובררה למערכת האמת לאמתה, כפי שהיא מתגלה זו הפעם הראשונה בכתבה זו.

אלה יוכל להוכיח לא רק את נקיין כפיו, אלא אף לגלות פרשיות אפלות, מגבול המשולש ועד ליחסיה של הקצונה הגבוהה של המשטרה עם העולם התחתון בתל-אביב.

★ ★ ★

מכתב לביני

במאמץ אחרון להשיג צדק באמצעים פחות דראסטיים, שיגר השבוע זאב שטיינברג, בן ה-42, מכתב נוסף לדוד בן-גוריון. תוכנו המלא:

"לכבוד מר דוד בן-גוריון, ראש הממשלה, ירושלים.

רשום — רחוק.

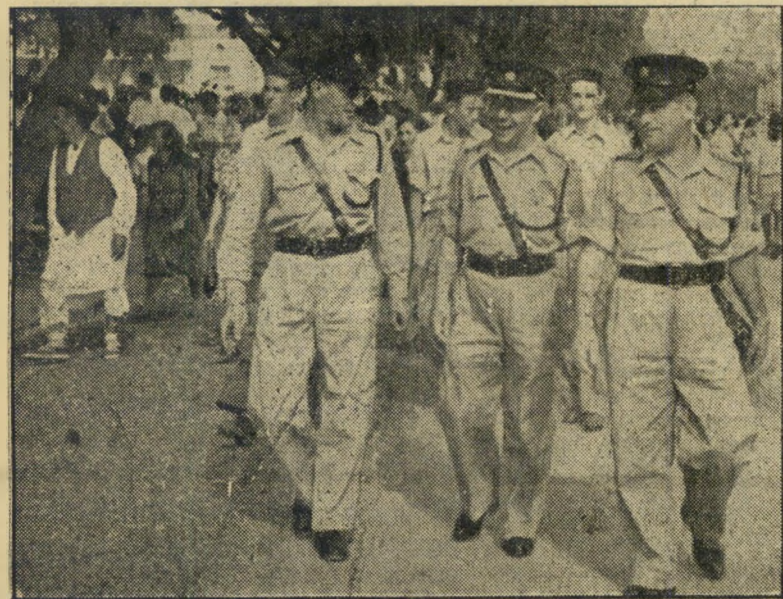
לאחר שקראתי בעתונות, ולאחר שקראתי בעתון מעריב, את העתק מכתבו של המפקח הכללי של המשטרה אליך, קבלתי את תשובתך, בה הנך חוזר על העצה שיעץ לי בפרסומו גם המפקח הכללי — לפנות אל בית-הדין הגבוה לצדק ולבקש את ביטול פיסורי.

תמהתי ביותר למקרא דבריך אלה. הן ידוע לך — או צריך היה להיות ידוע — כי בית-דין הגבוה לצדק כבר קבע מפורשות בפסקי-דין לרוב כי לעולם לא יתערב בשיקול דעתו של שר המשטרה את פיקודו על פי סעיף 15 לדבר המלך במועצתו. אמנם אמר נשיא בית-הדין העליון כי פסקי-דין אלה מושתתים על חוק מנדטורי גרוע שתובע את תיקונו — אך החוק לא בוטל — ובית הדין אינו יכול לסור ממנו ימין ושמאל. פניתי לבית-הדין הגבוה לצדק במסבות אלה, כמוה כוריתת מלח על פצע.

יתר על כן. במכתבי אליך לא בקשתי כי תורה על החזרתי לעבודה במשטרה, ומיילא אין תשובתך ממין הטענה. למשטרה, שהמפקח הכללי שלה מפזר ברבים ידיעות כוונות ביועצין, לא אחזור אף אם יבקשוני.

במכתבי הראשון מחיתי על השפצתי בצבור בהאשמות פליליות של התרוועות מיותרת עם אנשי העולם התחתון, מבלי להביאני לדין על כך, ותבעתי התנצלות או את העמדתי לדין. לא בקשתי ממך להיות רשות שיפוטית, ועל כן שוב אין תשובתך ממין הטענה. עובדה היא כי המפקח הכללי שוב מתחמק מהעמדתו לדין בהאשמות אלה.

כלום לא מוכר לך, אדוני ראש-הממשלה, הכלל הראשון של חופש הפרס, כי כל אדם הוא זכאי כל עוד לא הוכחה אשמתו? כיצד היית מגיב, אדוני ראש-הממשלה, לו הפצתי

ע. מ. מ. שטיינברג (שמאל) עם מפקדי מחוז תל-אביב

בני יקרים לי...

ברבים את כל האשמות הידיעות שהגיעו אלי על אודות המפקח הכללי של המשטרה, למשל? כלום לא היית מורה להעמידני לדין בפלילים על הוצאת דיבה? והאם רשאי המפקח הכללי להשמיץ אזרחים על יסוד דבריהבל שנתקבלו מעברייני בלחץ ובשדול, מבלי להוכיח אותם בבית-משפט, בהסתרתו אחרי חוק המונע את העמדתו לדין על הוצאת דיבה?

לעצם דברי תשובתו של המפקח הכללי — שלא העז להופיע בצבור ולהשיב דברים ברורים, אלא נחבא מאחורי פרסומו של מכתב פנימי אליך — תשובתי היא ברורה וחד משמעית.

במלוא האחריות של מי ששימש קצין עליון במשטרת ישראל, ועמד במשך שנים בראש מדור הבילוש של מחוז תל-אביב, אני קובע כי מר יחזקאל סהר, המפקח הכללי, היטעה את הצבור (זו לא הפעם הראשונה) וכי מכתבו אליך רצוף כזבים, צביעות ודברים מתחסדים. בניגוד למפקח הכללי המפיץ עלילות ושמועות כוזבות ומודיע כי אין לו הוכחות — אני מוכן להיבחן על האשמותי זו בפני בית-משפט. אני מומין, איפוא, את היועץ המשפטי לממשלת ישראל להעמיד אותי לדין גם על האשמותי זאת; אולם אם לא יעשה כן — אני מומין אותך, אדוני ראש-הממשלה, להוציא את מלוא המסקנות ולגרסם לפיטוריו המדיים של המפקח הכללי.

★ ★ ★

עדותו של פרוצה

קר הדבר שהבירורים על אודותי החלו לאחר שהסמל שיטריה נדון למאסר על קיום קשרים עם העולם התחתון. האמת היא כי עוד לפני משפטו, ובטרם אמר דבר על אודותי, הוצע לו לבטל את המשפט נגדו בתנאי שימסור חומר נגדי.

עובדה היא גם שהנושאים הראשונים עליהם נחקרתי — לאחר מעצרי — לא היו האשמות על התרוועות עם העולם התחתון, אלא האשמות בדבר ניהול תעמולה בין ערביי המשולש לטובת הצינונים הכלליים, והאשמות בדבר מסירת אינפורמציה על עמוס בן-גוריון לעורך-הדין מרינסקי, ממשרד עורך-הדין תמ"ר. הפרכתני במקום את שתי "האשמות", כבדויות וחסרות שחר.

אשר להאשמה בדבר עזרה שערותי לפועל ערבי מסויים (שאין י"ה כל קשר להאשמות שהפיצה המשטרה ברבים) — אני מוסיף ומחכה להעמדתי לדין. י" למרות שפוטרתני בחודש אוגוסט, ושהחומר הועבר ליועץ המשפטי כבר אז, טרם נעשה דבר. אני מקווה שכאשר תתברר הפרשה הזאת יודע בצבור מי נהג באחריות כלפי בטחן המדינה. ומי נהג בקלות דעת ונשענה, ולא בכך בלבד...

בצר לו הפיץ המפקח הכללי שמועה כוזבת על "קיום יחסים מיניים עם פרוצה", והיה מכובד דיבה מן הסוג שעלול להיות מופסן במהירות הרבה ביותר. מר סהר יודע היטב